

Айзък Азимов

Заточение в ада

– Руснаците са изпращали заточеници в Сибир, още преди космическите полети да станат нещо обичайно – отбеляза Даулинг. – За целта французите са използвали Дяволския остров, а англичаните – Австралия.

Той се замисли над шахматната дъска, преди да посегне към офицера.

Седнал срещу него, Паркинсън гледеше фигурите някак отнесено. Шахът беше професионална игра на програмистите, но при дадените обстоятелства не му достигаше ентузиазъм. С раздражение наблюдаваше своя партньор. Той, като основен обвинител по делото, би трябвало да бъде по-разстроен от него.

В такива случаи обикновено използваха компютър. Той залагаше на логиката. Не се влияеше от излишна сантименталност и чувства. Самият Даулинг, с идеалната си прическа и съдържано елегантно облекло, много малко се различаваше от бездушната машина.

Паркинсън, който предпочиташе да програмира защитата на възложените му правни случаи, също внимаваше с незначителните детайли на своя костюм. На глас той изрече:

– Искаш да кажеш, че заточението е широко прилагано наказание, което автоматично го лишава от жестокост?

– Не, то е изключително жестоко. Това, че го използват често, само го прави възпитателно.

Даулинг премести офицера и остана загледан в шахматната дъска, но Паркинсън несъзнателно вдигна поглед.

Разбира се, той не можеше да види нищо. Играеха шах вътре. Интериорът бе така моделиран, че да ги изолира от суровата действителност. Навън нощта сигурно беше ярко осветена от илюминациите.

Кога ги беше гледал за последен път? Не преди много време. Чудеше се в коя фаза бяха сега. Може би пламтящият им нокът тържествуващо се връзваше в нощното небе?

Като правило това беше чудесна гледка, или поне някога е била. Във времената, преди междузвездното пътуване да стане евтино и широко използвано. Преди заобикалящото ги изкусително пространство да стане контролируемо.

Сега красивата светлина в небесния свод изобразяваше Дяволския остров, въпреки че никой не произнасяше името без явно отвращение.

– Трябваше да ми позволиш да програмирам случая генерално против заточение – каза Паркинсън.

– Защо? Това не би повлияло върху изхода на делото.

– Не на това, Даулинг, но на бъдещите със сигурност! В тях би могло да се приложи смъртно наказание.

– За някой, повредил оборудването? Ти бълнуваш!

– Било е извършено в пристъп на сляпа ярост. Имал е намерение да нарани човешко същество, а не да унищожи апаратурата!

– Това не означава нищо и ти го знаеш. Липсата на преднамереност не омаловажава последствията.

– А би трябвало! Точно това исках да използвам аз!

Паркинсън придвижи напред една пешка, за да защити своя офицер. Даулинг се замисли.

– Имаш намерение да атакуваш с царицата, Паркинсън, но няма да ти позволя... Я да видим сега? – Докато обмисляше новия си ход, той добави: – Това не са примитивните времена, приятелю. Живеем в пренаселен свят и нямаме право на грешки. Незначително нещо, като взривяване на консistor, може да изложи на опасност огромна група хора. Когато гневът изкарва от строя цяла силова линия, не може да има прошка.

– Не възразявам срещу това...

– Но щеше да го заложиш в програмата на защитата?

– Не е вярно. Виж, когато лазерният лъч на Дженкинс прониза основата на Полето, моят живот също беше застрашен, както на всички останали. Четвърт час забавяне и щях да бъда вече мъртвец. Напълно съзнавам това. Възразявам единствено срещу заточението като вид наказание.

Той потупа с пръст по шахматната дъска, сякаш за да бъде по-убедителен. Даулинг прихвана царицата, преди да е паднала.

– Не правя ход – измърмори той. Погледът му оглеждаше фигурите, но продължаваше да се колебае. – Греша, Паркинсън! Няма по-подходящо наказание, защото не съществува по-тежко престъпление. Виж, ние всички сме зависими от сложните и крехки технологии. Всяка повреда би коствала живота ни. Няма значение дали тя е причинена от непредпазливост, некомпетентност, или преднамерено. Човек, извършил такова действие, заслужава най-строго наказание. Смъртната присъда не е достатъчна в такъв случай.

– Да, никой не иска да умре!

– Желаете да отидат в изгнание са още по-малко. В последните десет години сме приложили само едно такова наказание... Ето, да видя сега какво ще правиш! – И Даулинг прибута царицата си в дясното поле.

Присветна светлина. Паркинсън веднага скочи на крака.

– Програмирането е приключило. Компютърът е готов със своята

присъда.

Даулинг флегматично вдигна поглед.

– Ти не се съмняваш каква ще бъде тя, нали? Запази фигурите, както са! Ще довършим партията по-късно.

Паркинсън беше сигурен, че няма да има желание за шах. Той забърза по коридора към съдебната зала. Походката му бе лека и гъвкава, както винаги.

Малко след като двамата с Даулинг бяха заели местата си, влезе председателят на съда. Двама стражи въведоха и Дженкинс.

Затворникът изглеждаше изтощен, но се държеше. Нахвърлил се с дива ярост срещу свой колега, той по невнимание бе лишил един сектор от хранене. Дори тогава е съзнавал какво го очаква. Липсата на илюзии помага понякога.

На Паркинсън не му достигна смелост да погледне обвиняемия. Не би могъл да го направи, без да си представи какви мисли се въртят в главата му. Дали си припомняше задоволствата на досегашния живот, преди да го хвърлят в пламтящия ад, който величествено прорязваше нощното небе?

Дали не се наслаждаваше на свежия и приятен въздух, на меките светлини, умерената температура, чистата вода и сигурността на обстановката. Тук всичко бе програмирано да създава комфорт на човечеството. Докато там горе...

Съдията натисна контактния бутон и решението на компютъра зазвуча под формата на стандартен, мек и безпристрастен човешки глас:

– Цялата въведена информация бе разгледана в съответствие с действащите закони. Антъни Дженкинс е извършил престъпление, повреждайки оборудване и заслужава най-строго наказание.

В залата присъстваха само шестима, но цялото население гледаше своите телевизори, разбира се. Съдията заговори с описателна фразеология:

– Обвиняемият ще бъде отведен до най-близката космическа площадка. С първия полет ще бъде отстранен от този свят. Ще прекара остатъка от живота си в изгнание.

Дженкинс сякаш се сгърчи, но не промълви и дума.

Паркинсън потръпна. Колко ли усещаха чудовищността на това наказание? Много ли време трябваше да измине, за да премахне човечеството заточението? Не би ли потръпнал всеки, помислил си за Дженкинс там горе? Ще могат ли да понесат факта, че един от тях е захвърлен за цял живот в непознат, враждебен и брутален свят? Там, където през

деня е непоносима жега, а през нощта – убийствен студ? Свят, където небето е яркосиньо, а земята – грозно зелена! Там прашният въздух се движи шумно, а лепкавите морета бушуват непрекъснато.

А гравитацията... Тежко... Тежко и вечно придърпване! Каквото и да е направил, никой не заслужава да бъде прогонен от уютния дом на Луната и да бъде изпратен в този небесен ад – Земята!

КРАЙ

© 1968 Айзък Азимов

Isaac Asimov
Exile to Hell, 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1151>]